

Anatomia humana

UN PEDIATRE A LA LLISTA NEGRA

Jorge Bello
Metge Pediatre

Quina mala sorpresa en veure que hi havia un pediatre a la llista negra. També hi era la seva dona i un seguit d'intel·lectuals i artistes. Prou sabem que les dictadures (o tot allò dictatorial) miren de fer malbé la cultura local i els lligams socials per mantenir-se al poder.

La hist3ria contemporània en va plena: quan la raó del poder ja no és la raó, sinó l'ambició d'un grup, el nou ordre que s'hi estableix desenvolupa mecanismes per desestructurar els molt sòlids i molt útils lligams que mantenen unida la comunitat.

Al passat mes de novembre, el Ministeri de Defensa argentí va fer públiques les llistes de persones que la dictadura militar (1976-83) tenia identificades com a perilloses, contràries al règim, avançades al temps, terroristes d'Estat, antisistemes diríem avui. N'hi ha que van ser segregades i torturades, i després «desaparegudes». D'altres van haver de fugir del país per exiliar-se allà on pogueren. Res d'aix3 és nou: són tècniques conegudes, són fets coneguts.

En aquestes llistes negres hi era el doctor Florencio Escardó, un pediatre de llarga i polèmica trajectòria humana i professional. Polèmic perquè va lluitar per tal que les escoles no fossin de fiets

o fiets, i després nois o noies adolescents, sinó que fossin mixtes, res de separar per sexes. Va trigar temps, però ho va aconseguir, com a mínim en dos dels principals col·legis de Buenos Aires.

Polèmic també perquè va lluitar per aconseguir que la mare pogués romandre al costat del fill malalt durant el temps que el petit estigués ingressat a l'hospital. Aquest ingr3s conjunt, que avui sembla cosa òbvia, era llavors un fet inadmissible als hospitals. També ho va aconseguir, i d'ençà de llavors tot fiet que ingressa a l'hospital tindrà la mare

El van incloure a la llista negra perquè volia que la mare fos a l'hospital si el fill havia d'ingressar, i perquè volia escoles sense segregació per sexe

al costat. I va demostrar amb criteris científics que l'ingr3s conjunt millora les taxes de curació del fiets ingressats. També va crear l'Escola per a Pares, adijunta al servei de pediatria de l'hospital.

Tota una vida dedicada a la pediatria social, a defensar la infància sana i malalta. Però la dictadura li va treure la feina que desenvolupava a l'hospital des de feia anys, volien que es quedés sense res. Però en Florenci tenia una altra arma: la paraula.

La paraula és poderosa. La paraula és més poderosa que la persecució i la repressió, i cap retallada ni cap llei aconseguí de retallar la paraula. El doctor Escardó escribia i escribia. Sota una aparença sovint humorística, localista, inofensiva, sovint amb ironia, i amb el curi3s pseudònim de Piolín de Macramé, durant molts anys va escriure articles per a la premsa.

D'aquesta manera feia servir la paraula com a instrument per a defensar all3 que s'ha de defensar. També va escriure llibres, de pediatria per a metges i de pediatria per a pares.

• LA SEVA DONA, Eva Giberti, també va ser polèmica. Com a psicòlega va estudiar i va denunciar la violència contra els fiets i contra la dones, i també va defensar-los amb la paraula: encara avui, amb 82 anys, escriu articles per a la premsa. Florencio Escardó va morir el 1992. Tots dos estaven sentenciats per la dictadura.

Encara que la dictadura argentina no va ser ni tan llarga ni tan sanguinària com la franquista, totes dues van perseguir les persones a causa de les seves idees, perquè defensaven all3 que és propi i natural, i de tota la vida. Perquè defensaven el pa de casa, la feina i l'escola, la salut, i la justícia, i la justícia social, i el sentit comú, i la protecció dels més febles. Ara n'hi ha formes modernes, subtils, legals, la sang ja no s'hi veu, però hi és: mireu arreu i en trobareu.

[bello.cat / jordibell@gmail.com](mailto:bello.cat/jordibell@gmail.com)

Un lugar para disentir ITVs CASERAS

Joan Sans
Payeras
Libre pensador

Una de las mayores satisfacciones que tiene uno al escribir en Es Diari es que de tanto en tanto, alg3n lector lo pare para hacerle alg3n comentario. El último proviene de una lectora, entrada ya en los ochenta y con una lucidez que muchos jóvenes envidiarían. El motivo, un dos por uno, como dirían las ofertas de supermercado.

El uno era la siempre pendiente inspección técnica de edificios «mayores» de cincuenta años. El otro, los recientes desprendimientos en dos centros escolares. Y se preguntaba porque la administración en vez de preocuparse tanto de inspeccionar los edificios particulares no se preocupaba de mantener en mejores condiciones los edificios públicos, donde el número de víctimas potenciales en caso de un hipotético siniestro sería relativamente mayor.

• LA RESPUESTA no podía ser otra que no fuera la de dar trabajo a los inspectores de la cosa -arquitectos y demás-, y por ende a los trabajadores del ladrillo. A raíz del comentario salió a colación la obligación del uso del casco y del cinturón de seguridad. Que una cosa es velar por reducir la siniestralidad y otra muy distinta el contribuir a que el montante de las indemnizaciones de las aseguradoras disminuya.

Muy distinta será el caso de la Inspección Técnica y la obligación de asegurar los vehículos a motor, dado que la circulación de éstos en malas condiciones además de poner en peligro a su conductor y ocupantes, pone en jaque a los demás usuarios de la vía. Y en esto estamos incluidos todos.

A la inspección de los edificios le ocurre lo mismo que a los conductores de mayor edad. El percance, como en la mili, se le supone. Otra cosa sería que tomáramos datos de estadísticas y no de encuestas. El peligro no está en tener delante a un señor de ochenta años al volante, sino a un hiperactivo del acelerador, en sentido contrario. Y si además está borracho, no digamos. Un edificio de cincuenta o más años, hecho con peón, oficial y maestría, sin escatimar materiales, puede llegar a estar en mejores condiciones que un novato de gimnasio vespertino. Eso sí, salvo vicios ocultos.

Y de vicios, los menos. Que éstos también son culpables, a veces. Trabajar por presupuesto puede conllevar la disminución en la calidad final del proyecto. Las bajas temerarias son tan peligrosas como los abusos en las comisiones y en los superávits. Y de momento, nadie ha inventado alguna alternativa para ser justos en el reparto.

Sólo quedará una inspección técnica. Eso sí, previa, claro.

www.joansans.blogspot.com

Es racó d'en Cambreta

CIUTADANS I MERCATS

Gustau Juan
Benejam

Entre el desembre entra en la seua segona setmana amb l'ansietat del comerç per les vendes de les festes, com si l'únic objectiu de Nadal, Cap d'Any i Reis fos consumir i gastar, la realitat segueix el seu curs, costa vall, frenètica, amb generosa abundor informativa.

Acabam -acaben- de celebrar l'aniversari de la Constitució, que els principals oficials han convertida en poc més que lletra morta, en una involució que molts dels qui la vam anar a votar no creïem votar.

L'exministre i expresident de la nostra Comunitat, Jaume Matas, ha estat condemnat per segona vegada per actuacions en l'exercici de les seves funcions públiques i els dirigents del partit amb les sigles del qual va governar no en volen saber res, com si no hi haguessin estat amb ell, i més d'un hi era. El mateix Rajoy, a un mitin el 2007, va dir que Jaume Matas era un exemple a seguir.

A l'Agència Tributària, l'organisme encarregat de recaptar els tributs que pagam a l'Estat, a les darreres setmanes han dimitit o han estat despatxats un munt de d'alts càrrecs. El govern nega que hi hagi cap crisi. El ministre Montoro diu que no ha donat cap instrucció política a l'Agència, però que era un cau de «socialistes». Alguns mitjans de comuni-

És difícil deixar de relacionar la corrupció i el frau fiscal amb la percepció d'un seri3s debilitament de l'Estat Social i Democràtic de Dret, que proclama l'article primer de la Constitució

cació relacionen el cas, entre d'altres coses, amb el recurs que una multinacional va posar contra una proposta de sanció milionària que se li volia imposar.

Molts de ciutadans tenim la sensació que el tacte fiscal que es dona a les grans empreses i a determinades personalitats és molt diferent del que ens donen a la majoria de ciutadans.

• PER ACABAR-HO D'ARRODONIR, ha sortit darrerament un informe sobre la corrupció pública al món, on Espanya hi té un lloc negatiu prou destacat, talment que aquest problema és avui percebut com la segona preocupació per part dels ciutadans, després de l'atur.

Per aç3 és difícil deixar de relacionar la corrupció i el frau fiscal amb la percepció d'un seri3s debilitament de l'Estat Social i Democràtic de Dret, que proclama l'article primer de la Constitució.

El Sr. Montoro, a una entrevista publicada fa uns dies a un diari, pronosticava que el seu partit tornaria a guanyar les eleccions, perquè «no hi ha alternativa: si tornen els altres, perdrem tot all3 que hem guanyat». Els mercats, deia, no són estúpids.

Si determinar qui guanya unes eleccions depèn, segons un ministre del Govern, d'all3 que diguin els mercats, llavors ens hem de demanar què pintam els ciutadans o, encara pitjor, si encara seguim essent realment ciutadans o si ja ens han tornat a la categoria de súbdits.

I és que, possiblement, a vegades, a qualche ministre li surt all3 que du dins, tot i que sigui per prepotència.